

SUNDAY OF THE FOREFATHERS

Icon of the Sunday of the Forefathers

December 17, 2017

SUNDAY OF THE FOREFATHERS

THE HOLY PROPHET DANIEL

AND THE THREE HOLY CHILDREN: HANANIAH, AZARIAH AND MISHAEL

TONE 3

SCHEDULE OF SERVICES FOR DECEMBER 18 – DECEMBER 25

FRIDAY, DECEMBER 22

9:30 AM – Royal Hours

SATURDAY, DECEMBER 23

6:30 PM – Great Vespers (satisfies Sunday obligation) **NOTE: Permanent Time Change**

SUNDAY, DECEMBER 24 – SUNDAY BEFORE NATIVITY - OF THE HOLY ANCESTORS; THE HOLY VENERABLE MARTYR EUGENIA.

9:30 AM – Divine Liturgy For All Parishioners

8:00 PM – Great Vespers followed by 3 Hame Bor! God is With Us! Great Complines

MONDAY, DECEMBER 25 – *THE NATIVITY IN THE FLESH OF OUR LORD AND GOD AND SAVIOR JESUS CHRIST*

9:30 AM – Divine Liturgy For All Parishioners

CATECHISM FOR YOUTH AND YOUNG ADULTS

Catechism classes for the youth and young adults (5-18) will begin in January. Registration forms are available in the church hall. Please return them to Fr. James by December 31st so that the appropriate number of needed texts can be ordered. The schedule and cost for the classes will be determined once the number of students has been finalized.

LET'S GO CAROLING!

BETWEEN DECEMBER 25 AND FEBRUARY 2 LET'S VISIT PARISHIONERS, SHUT-INS, AND NURSING HOMES TO BRING CHRISTMAS CHEER. PLEASE CONTACT FR. JAMES IF YOU ARE INTERESTED IN PARTICIPATING, WOULD LIKE TO BE VISITED OR KNOW OF SOMEONE WHO WOULD LIKE TO BE VISITED.

Greeting Cards

Christmas Cards and various other greeting cards are for sale in the Church Hall.

Thank You! Дуже Дякую!

A special "Thank You" to all those who helped to make Varenyky and prepare for the visit by St. Nicholas.

May God bless your generosity!

Flower Collection

Special envelopes are available in the back of the church do help with the purchase of flowers for the Feast of the Nativity of our Lord.

This . . . . is . . . . the . . . . way . . .
. the . . . . church . . . . sometimes
. . . . looks . . . . to . . . . the . . . .
pastor . . . . when . . . . he . . . . goes
. . . . to . . . . the . . . . pulpit.

But...

The church would look like this if
everybody brought somebody else
to church with them.

WHO IS ST. NICHOLAS?

From The St. Nicholas Center, stnicholascenter.org

The true story of Santa Claus begins with Nicholas, who was born during the third century in the village of Patara. At the time the area was Greek and is now on the southern coast of Turkey. His wealthy parents, who raised him to be a devout Christian, died in an epidemic while Nicholas was still young. Obeying Jesus' words to "sell what you own and give the money to the poor," Nicholas used his whole inheritance to assist the needy, the sick, and the suffering. He dedicated his life to serving God and was made Bishop of Myra while still a young man. Bishop Nicholas became known throughout the land for his generosity to those in need, his love for children, and his concern for sailors and ships.

Under the Roman Emperor Diocletian, who ruthlessly persecuted Christians, Bishop Nicholas suffered for his faith, was exiled and imprisoned. The prisons were so full of bishops, priests, and deacons, there was no room for the real criminals—murderers, thieves and robbers. After his release, Nicholas attended the Council of Nicaea in AD 325. He died December 6, AD 343 in Myra and was buried in his cathedral church, where a unique relic, called manna, formed in his grave. This liquid substance, said to have healing powers, fostered the growth of devotion to Nicholas. The anniversary of his death became a day of celebration, St. Nicholas Day, December 6th (December 19 on the Julian Calendar).

Through the centuries many stories and legends have been told of St. Nicholas' life and deeds. These accounts help us understand his extraordinary character and why he is so beloved and revered as protector and helper of those in need.

One story tells of a poor man with three daughters. In those days a young woman's father had to offer prospective husbands something of value—a dowry. The larger the dowry, the better the chance that a young woman would find a good husband. Without a dowry, a woman was unlikely to marry. This poor man's daughters, without dowries, were therefore destined to be sold into slavery. Mysteriously, on three different occasions, a bag of gold appeared in their home—providing the needed dowries. The bags of gold, tossed through an open window, are said to have landed in stockings or shoes left before the fire to dry. This led to the custom of children hanging stockings or putting out shoes, eagerly awaiting gifts from Saint Nicholas. Sometimes the story is told with gold balls instead of bags of gold. That is

why three gold balls, sometimes represented as oranges, are one of the symbols for St. Nicholas. And so St. Nicholas is a gift-giver.

Through the centuries St. Nicholas has continued to be venerated by Catholics and Orthodox and honored by Protestants. By his example of generosity to those in need, especially children, St. Nicholas continues to be a model for the compassionate life.

6 Things Children Learn When You Skip Divine Liturgy On Sundays

adapted from an article by Becky Roach

It doesn't take long for a parent to realize that our children absorb everything we do and say. I remember the first time I heard my two year old let out a long sigh and say "Oh, my gosh. I can't even." Her tone and expression were exactly like mine. **Sometimes you come face to face with your own sinful ways through the words and actions of your children.**

I was recently at a Baptism in which the priest reminded each person present that it would be through his or her actions that the child being baptized would come to know about God and how to respond to Him. If the child witnessed us praying, she would learn prayer was important, but that if the child never saw any communication with God from the people in her life, the child would learn that it wasn't necessary.

Though none of us is perfect, we do have the responsibility to try to model behaviors that we want our child to emulate. As much as kids learn from what we do, they also learn from what we do not do. When we don't make going to Church a priority each Sunday, it speaks volumes about faith and life to the hearts of our children.

6 Things Kids Learn When You Skip Divine Liturgy On Sundays and Holydays

1. God is important, but not *that* important.

If I can fit God in, great, but only if it is convenient for me. Football games, sleeping in, and _____ (insert activity of choice) are more important than making an effort to be with God one and a half hours a week.

2. God doesn't *really* mean what He says.

Yes, it is a commandment to keep the Lord's Day Holy, but God doesn't understand how busy I am or how many kids I have or how tired I've been so I can just decide based on my life's circumstances what He really means by this commandment and all of His other commandments. It's up to us to pick and choose which of God's laws we want to follow.

3. The Church doesn't *really* expect us to adhere to Her teachings.

Yes, it is a precept of the Church to attend Liturgy on Sundays and Holydays, but the Church doesn't understand how busy I am or how many kids I have or how tired I've been so I can just decide based on my life's circumstances what the Church really means by this precept.

4. Liturgy is all about me and what I get out of it.

When we come and go to Liturgy as we please, we seem to forget that Liturgy builds the Church community. Your parish may need you to sing in the choir, or be a greeter or help in other ways. Seeing your family in Church might be just the thing an elderly person needs to bring joy to a lonely Sunday. There are many reasons that we are a community of faith and that we come together in Worship.

5. When things are difficult/boring, I don't have to do them.

If we don't attend Liturgy and we tell our kids it's because Liturgy is "boring" or we "don't get anything out of it," our children learn that we only have to do things that are fun and exciting. This is simply not true regarding both our faith and everyday life. Most people don't find doing their taxes fun and exciting, but we still have to do them.

6. To doubt the True Presence of Jesus in the Eucharist and the Graces that come from receiving Him

If you truly believe that Jesus is present in the Eucharist and that He comes to us each Sunday at Liturgy, what would keep you from Him? Why would you not want to receive the graces He bestows through this incredible gift?

Our Catechism teaches us “The summit of the Church’s liturgical life is the Divine Liturgy (from the Greek *litourgia*, meaning *a common work*) It is the service of God to His people and of God’s people to Him. In the Divine Liturgy the Father leads us into the fullness of His life by giving us His Son” in the Eucharist.

Parents, I know and fully understand how difficult it is to bring children to Church.

Often when I leave Liturgy, I feel as if I have just competed in a wrestling match. No matter how much I plan and prepare, we have plenty of days when the kids are less than angelic.

It is a battle. But, it is a battle worth fighting. There is no better place to bring our children than to the feet of Jesus. **There is no better lesson to teach them than to put God first ALWAYS, no matter what else is going on in our lives or how difficult it is to be at Liturgy.**

Guess what will happen if you wait to bring children to Liturgy until they can behave better or your life isn’t as busy? It won’t happen.

Satan will always give us an excuse to miss out on the celebration of the highest form of prayer we have here on earth, but God will always give us the graces to respond with a “yes” when we ask Him to help us.

Make Sunday and Holyday Liturgy the one thing that your family consistently does together. Trust me, the blessings and graces that will come from this discipline will transform your family life in a powerful way.

<http://catholic-link.org/2016/11/07/children-mass-sundays/>

THE CHURCH AND MISSION

By Alexander Schmemmann

To recover the missionary dimension of the Church is today’s greatest imperative. We have to recover a very basic truth: that the Church is essentially Mission, that the very roots of her life are in the commandment of Christ: “Go therefore and teach all nations” (Matt. 28:19). A Christian community that would lose this missionary zeal and purpose, that would become selfish and self-centered, that would limit itself to “satisfying the spiritual needs of its members”, that would identify itself completely with a **nation, a society, a social or ethnic group** - is on its way to spiritual decadence and death, because the essential spiritual need of a Christian is precisely that of sharing the

life and the Truth with as many men and women as possible and ultimately with the whole world. Mission thus is the organic need and task of the Church in the world, the real meaning of Church’s presence in history between the first and the second advents of her Lord, or, in other terms, the meaning of Christian history. Obviously not all members of the Church can go and preach in the literal sense of the word. But all can have a concern for the missionary function of the Church, feel responsible for it, help and support it. In this respect each diocese, each parish and each member of the Church are involved in the missionary ministry.

ПРИТЧА ПРО ЗАПРОШЕНИХ НА ВЕЧЕРЮ

Сьогодні ми зібралися тут, бо вирішили прийняти запрошення Отця, Який каже: «Приходьте, вечеря готова. Мій Син віддав своє Тіло і пролив свою Кров, і воскрес для всіх. Прийдіть, Він – ваша пожива, ваше життя, ваше щастя!». У Євхаристії Святий Дух учить нас відповідати на це запрошення так, щоб ця відповідь була присутня в усьому, що ми переживаємо, особливо в нашому служінні ближнім.

Щоб зрозуміти почуття, які Ісус висловлює у цій притці, треба збагнути, як Він страждає, коли віддає себе нам. Отець дарує нам Святого Духа, Який шепоче, що Бог хоче нашого щастя. Натомість ми шукаємо цього щастя деінде. Ухиляємося від Його запрошення. Чому ми не відповідаємо? Якби ми дозволили, щоб той, хто засмучено шукає нас, торкнувся нас своєю любов'ю, то зрозуміли б свій нерозум і своє засліплення.

Чому ми ухиляємося? Завжди знаходимо дріб'язкові відмовки. Нам краще бути зі собою, ніж із Ним, бо запрошення, яке Він із любов'ю зробив нам, не увійшло до нашого серця. Щоб дійсно відповісти на Його запрошення від щирого серця, а не лише приходити час до часу, мусимо навчитися слухати Отця, Який кличе нас через Ісуса.

Що ж означає – слухати серцем? Божественна літургія, цей бенкет у Царстві Божому, на який ми запрошені, принаймні, щонеділі, вчить нас слухати, сходячи у глибину свого серця. Там ми слухаємо того, хто любить нас. Упродовж усієї Божественної літургії Отець каже, що любить нас, що бажає бути з нами, що кличе нас до себе. Слухати Його – означає йти Йому назустріч. «Прийдіть!» – цей заклик ми чуємо декілька разів від початку Божественної літургії, співаємо його, немов підбадьорюючи одні одних.

Як нам іти до Нього? Це не Він віддалений від нас, а наше серце – від Нього. Йти до Нього для нас життєво необхідно, інакше зрегресуємо, повернемося до своєї інфантильності, шукаючи в усьому самих себе. Наша увага відволікається від Бога і, як наслідок, ми

ухиляємося від Його запрошення лише тому, що всю нашу увагу притягує наше егоцентричне «я».

Йти до Нього у простоті серця – означає звернути до Нього свій погляд, перебувати перед Його обличчям, подивляючись Його. Тоді у світлі Його обличчя відкриваємо, що ми – «Його». Тоді ми погоджуємося постійно народжуватися від Отця в Його улюбленому Сині. Перебуваючи з Ним, ми стаємо самими собою, тобто Його подобою, і можемо, як Він, бути відкритими до інших – любити.

Євхаристія – це велике таїнство Божої любови, яка перемінює нас. Адже сенс Тайної Вечері в тому, щоб ми долучилися до тієї Божої любови, яка виявилася в повноті через перемогу Ісуса над нашим гріхом, а наш гріх – це відсутність любови в нас і наша смерть, спричинена цим. Причащаючись розп'ятим і воскреслим Тілом Христовим, ми перебуваємо не тільки перед Ним, а й у Ньому, адже Він – в Отці, а Отець – у Ньому. Тоді ми перебуваємо в Христі, а Він – у нас.

Він перебуває в нас, а не тільки в мені, бо лише єднаючись із ним, можемо відкриватися іншим, бути з іншими, для інших, у співчасті з ними. Єднаючись з Ісусом, я виходжу за межі свого смертного «я», відкриваюся до своїх братів і сестер, хочу слухати їх, пізнавати їх та їхні очікування. Бог є нашим Отцем, і цей факт реалізується в живому Тілі Христа.

Просімо Господа, так часто покинутого, Який любить нас і сумує через наші нерозумні відмовки, щоб навчив нас відповідати Йому, слухаючи Його в тиші свого серця. Застановімося над цим, коли, приступаючи до причастя, почуємо слова: «Зі страхом Божим і вірою приступіть!». Не лише, щоб бути перед Ним, але й бути «Його», бути в Ньому. Тоді ми станемо живим запрошенням для всіх, кого зустрінемо цього тижня, для тих, які не знають, що Бог їх любить і що їхня радість – у Ньому.

Жан Корбон, *Це називається світанком*, Львів, Свічадо 2007

FROM THE CATHECHISM “CHRIST OUR PASCHA”

Christian Upbringing, Education, and Schooling

The Christian family is not only the most important environment for receiving the gift of new life, it is also the primary sphere of its development. As a family raises and forms children, it develops and educates them in a full array of dimensions.¹ Parents are the primary, although not the only, educators of their children, and no one can deprive them of this responsibility. Christian parents have both a right and a duty to raise their children in a Christian manner. Therefore, they ought to seek the best means of fulfilling this responsibility effectively. Parents are responsible for passing on the treasure of faith to their children, and are called to bring their children to “the stature of the fullness of Christ” (see *Eph* 4:13). The person involved in raising children possess a high honour: “For if those who make statues and paint portraits of kings enjoy so great an honour, shall not we who adorn the image of the King of kings (for a human being is the image of God) receive ten thousand blessings, if we effect a true likeness?”²

ВІД КАТЕХИЗМУ “ХРИСТОС НАША ПАСХА”

Християнське виховання, освіта та шкільництво

Християнська сім'я є найважливішим середовищем не тільки сприйняття дару нового життя, а й розвитку цього життя. У процесі виховання сім'я розвиває і виховує людину в усій її повноті та всіх її вимірах¹. Батьки є першими, хоч і не єдиними вихователями своїх дітей, і ніхто не може позбавити їх цієї відповідальності. Батьки мають право та обов'язок виховувати своїх дітей по-християнськи, тож повинні шукати найкращих засобів для ефективного сповнення цього обов'язку. Батьки відповідальні за передання своїм дітям скарбу віри та покликані довести своїх дітей до «зросту повноти Христа» (Еф. 4, 13). Особа вихователя має високу гідність: «Якщо люди, які різьблять статую царя або малюють його зображення, втішаються такою великою славою, то чи ж не більше ми, котрі відкриваємо щораз то більшу красу Царського Образу (адже людина сотворена на образ Божий) і Його справжню подобу, втішатимемося несказаними благами?»².

---

1 See *Compendium of the Social Doctrine of the Church*, 238-239.

2 JOHN CHRYSOSTOM, *Homilies on Ephesians*, Homily 21, 4: PG 62, 156.

---

1 *Компендіум соціальної доктрини Церкви*, 238-239.

2 Йоан Золотоустий, *Коментар на Послання до ефесян*. Гомілія 21, 4.

**Українська Греко-Католицька Церква
Святого Йоана Хрестителя
St. John the Baptizer
Ukrainian Greco-Catholic Church**

4400 Palm Avenue
La Mesa, CA 91941
Parish Office: (619) 697-5085

Website: stjohnthebaptizer.org

Pastor: Fr. James Bankston
frjames@mac.com
Fr. James' cell phone: (619) 905-5278

Come and Do Not Delay

Let no one delay in coming to the supper. Let us put aside all idle wicked excuses, and come to supper in which our souls are fed. Let no swelling of pride keep us back, or lift us above ourselves; and neither let unlawful superstition frighten us, or turn us away from God. Let not the delights of the senses keep us from the delights of the soul. Let us come, and let us be feasted. And who have come but the poor and the feeble and the lame and the blind? But the rich have not come there, nor the healthy, who as it were could walk well and see clearly, sure of themselves, and the more arrogant were they, the more endangered.

Let the poor come, for He who invites us, though rich, became poor for our sakes, that by His poverty we might be made rich.

Let the feeble come, for they who are in

health do not need the physician, but they that are ill. Let the lame come. Let the blind come.

Compel them to come in. I have prepared a great supper, a great house: I shall allow no place there to remain empty.

The Gentiles came from the streets and the lanes. Let the heretics come from the hedges; here they will find peace. For they who make hedges are seeking to bring about divisions. Let them be drawn from the hedges; let them be plucked free of the thorns. They refuse to be compelled, and they cling to their hedges. Let us, they say, come in of our will. But this is not what the Lord commanded. Compel them, He says, to come in.

St. Augustine of Hippo

Visit www.ecpubs.com for more publications.

METROPOLITAN ARCHEPARCHY OF PHILADELPHIA
Ukrainian Catholic
827 North Franklin Street
Philadelphia, Pennsylvania 19123-2097
Phone (215) 627-0143 Fax (215) 627-0377
ukrmet@ukrcap.org

No. 523/2017 O

This Number Should be Prefixed to Your Reply

Office of the Metropolitan

PASTORAL MESSAGE
OF THE UKRAINIAN CATHOLIC HIERARCHY OF THE U.S.A.
TO OUR CLERGY, HIEROMONKS AND BROTHERS, RELIGIOUS SISTERS,
SEMINARIANS AND BELOVED FAITHFUL

CHRIST IS BORN!

The birth of Christ – the time when the Christian world becomes immersed, as if in a fairy-tale of its childhood: fancy sparkling garlands, glistening Christmas tree ornaments and the comfort of family festivities, with its familiar aroma of Holy Eve supper reminiscent of childhood and the excitement of waiting for gifts as children. At this time, it even seems to adults that the mystical joy of Christmas, almost here and now, is leading them to the Promised Land of comfort and fulfillment of all dreams. We would venture to say that Christmas, somehow in a mysterious, incomprehensible way, hands down to us the distant, gentle taste of Heaven.

On a purely human level, Christmas, possibly as no other of our Christian feast days, manifests to us the essence of all our most profound aspirations, that is, to be part of a community, the community of a large family, sitting at the festive table of Our Heavenly Father.

Nevertheless, somehow we forget or we don't want to possibly remember, that in order to achieve the aim to which our entire inner being aspires, it is necessary we go all the way through. For we, as human beings, still find ourselves in the valley of tears and as our divine services say, the earthly "life – is but a shadow and a dream". To walk along this road, along the road of achieving our destiny – is to follow Jesus Christ. It means to follow Him Who put aside His glory and entered the darkness of this world, where the human being suffers, removed from the intimacy of God.

Christ could have been born in a royal palace. He could have become a worldwide ruler who imposes his will on the passive masses of subjects, whom He forcibly pulls, each and every one, into the embrace of the Loving Father. However, how could God, who is Love, desire compulsory "love"? Could a Loving Father try to compel his children to love Him by force?

This is the reason why Christ did not choose the path of power. He chose the path of Love, which is the only one that can overcome evil which reigns in this world. Love is the one and only thing that can prompt the human heart to respond with love. He chose the path of accomplishing the will of the Father in order to gather together into one all the scattered children of God (John 11, 52) through Sacrifice. His mission – redemption of humanity, restoring the relationship of the human person with God, this – the Sacrifice, is a sacrifice from the very beginning to the very end.

The Sacrifice which began at that moment when the Son of God, the Second Person of God, set aside his Glory, Power, Grandeur and lowered Himself, assuming human nature, becoming one of those who suffer in the valley of banishment. His Sacrifice passed both through the cold cave, which served as a stable for flocks of sheep in the vicinity of Bethlehem – the town of his human ancestor – King David. It went through the simplest manger, where feed was left for the livestock, through the prickly hay, through the rejection of the neighbors. It continued through the flight into Egypt and simple years of childhood and youth in the forgotten Galilean town, which, it seems, had a bad reputation among the people. His Sacrifice undergoes the rejection of those to whom He was sent, who dishonored Him by their ridicule and cruelty all the way to the Cross. Nonetheless, Christ fulfilled His mission and accomplished the will of the Heavenly Father.

Each one of us is called to walk down His path, to continue His mission. However, this requires our understanding of the fact that we are members of His Body, that is, the Church. This demands of us an ever closer union with Him here on earth, a unity with Him in Love, in order to be able to unite ourselves with His Sacrifice, as participants in His mission.

In Christmas, in a mysterious and incomprehensible manner, the beginning of His mission is joined together with our foretaste of Heaven. The beginning and end unite. Simultaneously, we have a call to come walk with Him on the way, and in doing so, we already have the power to experience in advance the foretaste of the joy of a completed journey. Thus Christmas is not only the joy of a family celebration, not just the shimmering heavenly lights, but a call directed to each one of us, a call to set out on a journey.

At the time of beginnings of the Chosen People, God said to our Forefather Abraham in Ur of Chaldea: come out of yourself. And this call is directed to each one of us: come out of yourself. Come out of your preoccupation with daily monotony; come out of your fears and limitations and come stand before the manger in which the mission of Christ begins. It is a mission which is not easy, but a necessary prerequisite for reaching the goal of our existence, – to be with God for all eternity.

Christ is Born!

+Stefan Soroka
Archbishop of Philadelphia for Ukrainians
Metropolitan of Ukrainian Catholics in the United States

+Paul Chomnycky, OSBM
Eparch of Stamford

+Benedict Aleksiychuk (author)
Eparch of St. Nicholas in Chicago

+ Bohdan J. Danylo
Eparch of St. Josaphat in Parma

+John Bura
Auxiliary Bishop of Philadelphia

+Andriy Raby
Auxiliary Bishop of Philadelphia

Christmas 2017

METROPOLITAN ARCHEPARCHY OF PHILADELPHIA
Ukrainian Catholic
827 North Franklin Street
Philadelphia, Pennsylvania 19123-2097
Phone (215) 627-0143 Fax (215) 627-0377
ukrmet@ukrcap.org

No. 523/2017 O

This Number Should be Prefixed to Your Reply

Office of the Metropolitan

**ПАСТИРСЬКЕ ПОСЛАННЯ ЄПІСКОПІВ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ В СПОЛУЧЕНИХ ШТАТАХ
АМЕРИКИ
ВСЕЧЕСНИМ ОТЦЯМ, ПРЕПОДОБНИМ ЧЕНЦЯМ І ЧЕРНИЦЯМ,
СЕМІНАРИСТАМ ТА ДОРОГИМ ВІРНИМ**

ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ!

Різдво Христове – час, коли християнський світ поринає неначе в казку свого дитинства: мерехтіння примхливих гірлянд, сяйво ялинкових прикрас і затишок сімейного свята, знайомий з дитинства запах святвечірнього столу і дитяче очікування дарунків. І навіть дорослим у цей час здається, що казкова радість Різдва ось-ось введе у заповітний край затишку і здійснення усіх мрій. Відважилися б ми сказати, що Різдво, якось у таємничий, незбагненний спосіб передає нам віддалений, легенький присмак Неба.

На чисто людському рівні Різдво, можливо як ні одне із наших християнських свят, проявляє нам суть усіх наших глибинних устремлінь: бути у спільності, спільності однієї великої Родини за святковим столом Нашого Небесного Отця.

Проте, якось забуваємо, чи не хочемо, можливо, про це пам'ятати, що для того, щоб досягнути цю ціль, до якої стримить усе наше внутрішнє єство, потрібно перейти дорогу. Бо ми, як людство, усе ще знаходимось у долині сліз, а як каже наше богослужіння туземне «життя – це тінь і сон». Йти цією дорогою, дорогою досягнення нашого призначення – це йти за Ісусом Христом. Йти за Тим, Хто відклав свою Славу і ступив у темряву цього світу, в якому людина страждає, віддалена від Божої близькості.

Христос міг народитися у царській палаті, стати всесвітнім володарем, який накидає свою волю інертним масам підданих, який насилу тягне усіх і кожного в обійми Люблячого Отця. Але хіба може Бог, який є Любов, прагнути насильної «любові»? Хіба може Люблячий Батько старатися силою заставити своїх дітей любити Себе?

Тому Христос вибрав не шлях Влади, а шлях Любові, яка єдина може перемогти зло, яке панує в цьому світі. Яка єдина може спонукати людське серце відповісти любов'ю. Він обрав шлях виконання волі Отця, щоб зібрати усіх розпорошених дітей Божих в одно (див. Ів. 11, 52) через Жертву. Його місія – спасіння людини, повернення людини у спільність з Богом, це – Жертва, жертва від самого початку і до кінця.

Жертва, яка розпочалася у той момент, коли Син Божий, Друга Особа Божа відклав свою Славу, Владу, Велич і принизив Самого Себе, прийнявши людську природу, ставши одним із тих, хто терпить у

долині вигнання. Його Жертва пройшла і через холодну печеру, яка слугувала стайнею для стад овець в околицях Вифлеєму – міста з якого походив Його славний тілесний предок – цар Давид. Пройшла через звичайнісінькі ясла, в які вкладали корм для худоби, через колюче сіно, через відкинення ближніх. Продовжилась через вигнання в Єгипет і скромне дитинство та юність в забитому галілейському містечку, про яке, здається, в народі йшла погана слава. Його Жертва проходить через відкинення від тих, до кого Він був посланий, через наругу і знущання, аж до Хреста. Проте, Христос сповнив свою місію, сповнив волю Небесного Отця.

І кожен з нас покликаний йти Його шляхом, продовжуючи Його місію. А це вимагає від нас усвідомлення того, що ми – члени Його Тіла, тобто, Церкви. Це вимагає від нас чим тіснішого з'єднання з Ним вже тут на землі, з'єднання з Його Любов'ю, щоб можна було з'єднатись з Його Жертвою, як учасник Його місії.

У Різдві у таємничий і незбагненний спосіб з'єднується початок Його місії і наш передсмак Неба. З'єднуються початок і кінець. Одночасно маємо заклик до того, щоб йти в дорогу за Ним і уже спроможність наперед досягнути передсмак радості завершеної мандрівки. Тож Різдво – це не тільки радість сімейного свята, не тільки відсяй небесного світла, але й заклик, спрямований до кожного з нас, заклик відправитись в путь.

На початках вибраного народу Бог сказав до Праотця нашого Аврама в Урі Халдейським: Вийди до себе. І цей заклик сьогодні спрямовується до кожного з нас: вийди до себе. Вийди з своєї заклопотаності сірим щоденням, вийди зі своїх страхів і обмежень і стань перед ясла, в яких починається місія Христа, твоя місія. Місія, яка не є легкою, але, яка є необхідною передумовою досягнення цілі нашого існування – бути у вічності з Богом.

ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ!

**+Високопреосвященний Стефан Сорока
Митрополит Української Католицької Церкви у США
Архієпископ Філадельфійський для Українців**

**+Преосвященний Павло Хомницький, ЧСВВ
Єпископ Стемфордської єпархії**

**+Преосвященний Венедикт Алексійчук
Єпископ Чиказької єпархії святого Миколая (автор)**

**+Преосвященний Богдан Данило
Єпископ Пармської єпархії святого Йосафата**

**+Преосвященний Іван Бура
Єпископ-Помічник Філадельфійський**

**+Преосвященний Андрій Рабій
Єпископ-Помічник Філадельфійський**

Різдво 2017 р.